

Kjære alle

Det hele begynte med at jeg, mens jeg holdt på med å omskape 5 gamle campingvogne til skulpturer - for Europeiske Kulturhovedstad Stavanger i 2008 hadde meget svært ved å få tillatelse til å kjøre lovlig med em på veiene – I den prosessen drømte jeg at jeg så Campingkvinnene seile på vannet – og alt virket så nemt. Gode vuggende bevegelser og sakte fremad, uten hindringer på veien – og trafikkregler å forholde seg til. Nå 8 år senere er drømmen blitt virkelig og de tre skulpturene er CE sertifisert kan seile etter alle sjøfarts regler!!

Campingkvinnene ga erfaring rundt det å bringe kunsten ut til folk der de er – til å dele noe uventet i det offentlige rom – til å overraskes og forundres alene eller sammen med noen – på uventede steder. Alt behøver ikke være så kontrollert og beregnet og til å forstå på et øyeblikk. Kunstens vesen er ikke alltid så lett å forklare.

Og det er heller ikke, når jeg sitter og skal skrive en tale til en så voldsom begivenhet som dette – å sjøsette mine tre Life-boats -Liv-båter

De er 3 kvinnefigurer i betong; Og de er så enkle i utgangspunktet at alle kan forholde seg til dem. De er tre stadier i en livscyclus, Den unge, som ligger på siden med hoften som kahytt, den gravide; som ligger på ryggen, med maven som kahytt, og den gamle, på maven, med byggen og enden som kahytt – og de representerer 3 allmenn menneskelige tilstande: Mit skib er ladet med Længsel, med Liv og med Minder.

De smukke øynene, som jeg føler understreker deres karakterer er laget av glassmager Peter Kuchinke!

Komponist Geir Johnson har skrevet om musikken inne i båtene:

I "Liv" har jeg forsøkt å gjenskape en musikk som mennesket kanskje vil registrere mens det fortsatt ligger i mors liv – det kommer lyder der utefra, fra en ukjent verden, noe kan virke lokkende, mens et annet parti kan virke mer utfordrende – slik som livet selv etterhvert arter seg for de fleste av oss.

I "Længsler" vil lytteren møte musikk som kommer fra de mange forskjellige verdenshjørner, tradisjonsmusikk som har havet som felles tema. Havet har alltid opptatt mennesket i kunsten, og dette er bare et lite utsnitt av den historien, fra en læstadiansk salme på finsk til gospel, til thailandsk musikk om havet i deres tradisjon – samt fra en rekke andre land.

I "Minder" har jeg latt stemmene til noen av kvinnene som er modeller for skulpturene, komme til orde gjennom sine egne ord, mens de beretter om hva som har formet dem gjennom livet.

Den unge har en skattekasse inneni, som skal samle inn tekster og brev om Drømme, håp, lengsler – den gravide vil etterhvert samle inn selvportretter av barn og unge, og den gamle har 19 figurer, som symbolske gallionsfigurer på ryggen. Portretter av virkelige kvinner – flere av dem er her idag – De de har til felles er at de er alle over 70 år, noen godt over 90. De kommer fra forskjellige kulturer og har forholdt seg til anre kulturer enn sin egen. Prosessen rundt dette skib har tatt lang tid og utviklet seg på en veldig – for meg spennende fasong. Journalist Marianne Knudsen kom inn i utvelgelsesprosessen og etter hvert kom også sosiologi professor Ann-Dorte Christensen inn, som har laget en bok, hvor man kan lese om kvinnenes livsfortellinger. Den utkommer på Aalborg Universitetsforlag i oktober, men det er en brosjyre om boken her, hvor man også kan identifisere mange av gallionsfigurene på skibet. Hun skriver så fint om dem:

Som en klassisk symbolsk uttryksform representerer gallionsfiguren skibets beskytter. Den tredje Life-boat får dermed 19 kvindelige beskyttere. Udover at tage vare på skibet, skal de kvindelige gallionsfigurer i k

raft af al deres forskellighed også forstås som beskyttere mod snæversyn, undertrykkelse og intolerance. De repræsenterer ikke forskellige nationer; snarere er de ambassadører for det transnationale og for kulturelle værdier på tværs af landegrænser. Det er indhold, samspil og bevægelser i disse tværkulturelle møder, som de sociologiske analyser vil sætte fokus på og formidle dels på skrift og dels som en integreret del af galionsfigurerens skulpturelle udtryk.

Så lenge mennesket har reist på vannet, så har det hatt behov for beskyttelse. Nå har jeg latt gallionsfiguren, som jo som regel er en appendix foran på skibet; tas over og bli til et skib i seg selv. En total beskyttelse av livet.

Alle har vært inne i en kvinne –

Der inne skapes livet og næres. Vi deler alle de biologiske komponenter i en livsycklus, og det gjør oss alle ens som mennesker. Jeg tor vi trenger å dvele ved det et livsbekreftende og enkle som forbinder oss – i alle de konfliktene vi opplever idag.

Dette er en stor og følelsesladet dag for meg...

8 års arbeide, som mange ganger har vært ved å trekke tenner ut – er over – og på mange måter har det handlet om å tørre å tro på at det går an å gå på vannet! Mange har sagt at jeg er modig – jeg tror nok at jeg er naiv og stedig. Men nå vet jeg mye mere – etter en 8 års utdanning – for jeg føler virkelig at jeg har vært på skolebenken på veldig mange måter. Underveis har jeg vært ved å gi opp, for uten en oppdragsgiver - og uten økonomi har det ofte vært virkelig opp ad steile bakker!

Det har vært en lang reise – En fantastisk reise og en tung reise. Men jeg har møtt så mange vidunderlige mennesker, som har trodd på drømmen sammen med meg, som virkelig har satset sammen med meg.

Først ferrocementekspertisen Erik foldager, som jeg fant på nettet, da jeg fikk vite at man kan jo lage skibe i betong, - at man har gjort det siden 1848! – og Erik sier, når man spør ham om hvor lenge disse skibe kan seil; at det vet han ikke, for det som ble laget i 1848 seiler jo enda!! Men han ville kun være med, hvis skibingeniør Lars T. Olsen ville tegne og lage beregninger til CE sertifisering – Og det var han! En spennende reise inn i hverandres univers begyndte. Jeg kan lage skulptur – og de kan lage båter! – Så vi har ping-ponget mye om det å få det til å fungere optimalt både skulpturelt og skipsteknisk.

Dino, Henrik, Bo og Malene, som har vært ansatt i prosjektet i alle disse år og Øystein, som har vært frivillig i over 4 år!!! har arbeidet i flere år med å sveise armeringsjern og binde kyllingenett, og ikke minst med aptering!! – Men 3 ganger i løpet av de 8 årene har vi samlet fra 100 – 150 mennesker hver gang, som har gitt av sin tid og kraft, til det vi kaller en støpefest – hvor vi i fellesskap har støpt skroget vått i vått over 4 døgn hver gang, med en fest av mat og sosialt samvær. Disse gangene har vært verdt det hele – husker jeg at jeg sa hver gang – og har mint meg selv på det hver gang!

Det er så mange jeg skulle takke av alle de mennesker som har vært med på så mange plan i prosessen! En blanding av alle slags aldersgrupper og bakgrunner både yrkesmessig og kulturelt. Siste gang var vi samlet fra 18 nasjoner. Jeg kan ikke begynne å nevne navn rundt dette, for I er så mange. Dere vet hvem I er!

Helt fra begynnelsen var det så mye fin oppbakning fra Nordjylland, både region og kommuner – som gjorde at jeg kom godt igang. Etterhvert ble det nødvendig å skape en organisasjon rundt fundraising – og så dukket Inger og Ole Davidsen opp og skapte både Den selvejende Institusjon Life-boats og Støtteforeningen. De var intenst med i realiseringen, før de så tragisk omkom på Grønland for snart 2 år

siden. Et stort tap. Jeg har modellert dem inn som spanterfigurer i Minder, hvor de er med som bærere av konstruksjonen. DSILB har vært med til å gjøre prosjektet mulig, sammen med Støtteforeningen.

Formennene for begge foreninger, Torben og Søren, seiler i Minder, og vil være med til å døpe henne. Else Marie vil navngi Minder, som en av Gallionsfigurene .—den danske representant – og en som har trodd på prosjektet fra aller første skitse!

I den gravide seiler Elsebeth Gerner Nielsen og hennes datter Inga, som venter barn idag!!! Også store støttespillere i prosessen. Sammen med Borgmesteren i Aalborg, som jo navngir den gravide – Aalborg blir jo hjemhavn etter 2017.

I den unge seiler min yngste datter og Michael, som på mange måter er familie, både til oss og Life-boats. De er vokst opp og med disse krevende damene og har både delt og gitt prosjektet stor plass i vårt liv. De seiler sammen med Rebecca Matthews, som da hun hørte om – og fikk se Life-boats første gang, forstod grunnleggende både visjonen og det visuelle uttrykket – på en måte som gjorde at de neste skrittene ble mye lettere å gå. Europeiske Kulturhovedstad har jo gitt muligheten for at vi nå er ferdige – og at det ikke skulle ta 8 år mere – for jeg hadde fortsatt til det ble ferdig! Så stedeig er jeg – eller så drevet er jeg – eller så viktig har det vært for meg å gi noe tilbake til alle dem som har støttet prosjektet på så mange plan. Både menneskelig, med tid, med økonomi og med ekspertise.

En av hovedgrunnene til at jeg klarte dette – er at min læremester; betongingeniør Knut Grønli, sa – da jeg sto med mitt første store oppdrag. Husk - du kan gjøre absolutt ALT – hvis du ser dine begrensinger som en ressurs. – Så du kan vite hva du kan og ikke kan. Dermed kan du finne dem som kan løse det du ikke kan selv – Og det har jeg til gangs funnet i dette prosjektet!!

Tusen takk til alle jer som har gjort dette mulig!!!

Og til min deilige Claus – som har vært med hele veien!! Og til døtrene våre Sigrid og Tonje, som har måttet dele altfor mye med skibene. Nå håper jeg de vil ta tid til å seile med i sakte fart -

Jeg vil slutte av med det Claus skrev i bryllupsinvitasjonen vår: Man tror tit at det hele er for sent, Men nej, måske er det hele kun lige begyndt!

Nå er Life-boats her –

Jeg – og veldig mange med meg, har skapt dem – nå er det I som skal bruke dem!!